

- 2) Vyžaduje pravidlo konkludentní volby příslušnosti stanovené v článku 26 nařízení (EU) č. 1215/2012 v každém ohledu autonomní výklad společný pro všechny členské státy? Nemůže být tedy podmíněno omezeními stanovenými pravidly členských států o určení vnitrostátní příslušnosti, jako je jeho neplatnost v řízeních, v nichž má být podle španělského občanského řádu vzhledem k nízké hodnotě sporu rozhodnuto ve zjednodušeném řízení?

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2012, L 351, s. 1).

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunalul București (Rumunsko) dne 17. října 2018 – Autoritatea națională de reglementare în domeniul energiei (ANRE) v. Societatea de Producere a Energiei Electrice în Hidrocentrale Hidroelectrica SA

(Věc C-648/18)

(2019/C 25/23)

Jednací jazyk: rumunština

Předkládající soud

Tribunalul București

Účastníci původního řízení

Navrhovatel: Autoritatea națională de reglementare în domeniul energiei (ANRE)

Odpůrkyně: Societatea de Producere a Energiei Electrice în Hidrocentrale Hidroelectrica SA

Předběžná otázka

Brání článek 35 SFEU takovému výkladu čl. 23 odst. 1 a čl. 28 písm. c) Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012 [zákon č. 123/2002 o elektřině a zemním plynu], podle kterého jsou rumunští výrobci elektřiny povinni obchodovat veškeré množství vyrobené elektřiny výhradně prostřednictvím rumunského konkurenčního centralizovaného trhu, existuje-li možnost vývozu elektřiny, avšak nikoli přímo, ale prostřednictvím obchodních společností?

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Giudice di pace di Bologna (Itálie) dne 22. října 2018 – UX v. Governo della Repubblica italiana

(Věc C-658/18)

(2019/C 25/24)

Jednací jazyk: italština

Předkládající soud

Giudice di pace di Bologna

Účastníci původního řízení

Navrhovatelka: UX

Odpůrce: Governo della Repubblica italiana (vláda Italské republiky)

Předběžné otázky

- 1) Zahnuje pojem řádný soud členského státu Unie, který má pravomoc podat žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podle článku 267 SFEU, smírčího soudce, který je předkládajícím soudem, ačkoli vnitrostátní právo takovému soudci nepřiznává z důvodu nestálosti jeho profesní situace pracovní podmínky rovnocenné pracovním podmínkám profesionálních soudců, přestože vykonává stejné soudní funkce a je součástí vnitrostátního soudního systému, v rozporu se zárukami nezávislosti a nestrannosti řádných soudů členských států Unie, které Soudní dvůr uvedl v rozsudcích ze dne 19. září 2006, *Wilson* (C-506/04, EU:C:2006:587, body 47 až 53), ze dne 27. února 2018, *Associação Sindical dos Juizes Portugueses* (C-64/16, EU:C:2018:117, bod 32 a body 41 až 45), a ze dne 25. července 2018, *Minister for Justice and Equality* (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, body 50 až 54)?
- 2) V případě kladné odpovědi na první otázku, spadá služba smírčí soudkyně, která je navrhovatelkou, pod pojem „zaměstnanec v pracovním poměru na dobu určitou“ podle čl. 1 odst. 3 a článku 7 směrnice 2003/88⁽¹⁾, ve spojení s ustanovením 2 rámcové dohody o pracovních poměrech na dobu určitou, provedené směrnicí 1999/70⁽²⁾, a čl. 31 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie, ve světle výkladu podaného Soudním dvorem v rozsudcích ze dne 1. března 2012, *O’ Brien* (C-393/10, EU:C:2012:110) a ze dne 29. listopadu 2017, *King* (C-214/16, EU:C:2017:914), a v případě kladné odpovědi může být pro účely uplatnění stejných pracovních podmínek podle ustanovení 4 rámcové dohody o pracovních poměrech na dobu určitou, provedené směrnicí 1999/70, řádný soudce nebo profesionální soudce považován za srovnatelného zaměstnance v pracovním poměru na dobu neurčitou ve vztahu k zaměstnanci v pracovním poměru na dobu určitou, kterým je smírčí soudce?
- 3) V případě kladné odpovědi na první a druhou otázku, brání článek 47 Listiny základních práv Evropské unie, ve spojení s článkem 267 SFEU, ve světle judikatury Soudního dvora EU v oblasti odpovědnosti italského státu za zjevné porušení právních předpisů Společenství ze strany soudu posledního stupně v rozsudcích ze dne 30. září 2003, *Köbler* (C-224/01, EU:C:2003:513), ze dne 13. června 2006, *Traghetti del Mediterraneo* (C-173/03, EU:C:2006:391) a ze dne 24. listopadu 2011, *Komise v. Italská republika* (C-379/10, nezveřejněný, EU:C:2011:775], článku 2 odst. 3 a 3a legge 13 aprile 1988, n. 117, sulla responsabilità civile dei magistrati (zákon č. 117 ze dne 13. dubna 1988 o občanskoprávní odpovědnosti soudců), který stanoví odpovědnost soudců za úmyslné protiprávní jednání nebo hrubou nedbalost „v případě zjevného porušení zákona a práva Evropské unie“ a staví vnitrostátní soud před volbu – přičemž ať se rozhodne jakkoli, jeho volba povede k založení občanskoprávní a disciplinární odpovědnosti vůči státu v řízeních, v nichž hraje významnou roli samotná veřejná správa, zejména tehdy, když soudcem rozhodujícím ve věci je smírčí soudce v pracovním poměru na dobu určitou bez jakékoli účinné právní, hospodářské a sociální ochrany – jako je tomu v projednávané věci, zda postupovat v rozporu s vnitrostátní právní úpravou tím, že se tato právní úprava neuplatní a uplatní se právo Evropské unie, jak jej vykládá Soudní dvůr, nebo naopak postupovat v rozporu s právem Evropské unie tím, že se uplatní vnitrostátní předpisy, které brání přiznání ochrany a jsou v rozporu s čl. 1 odst. 3 a článkem 7 směrnice 2003/88, s ustanoveními 2 a 4 rámcové dohody o pracovních poměrech na dobu určitou, provedené směrnicí 1999/70, a s čl. 31 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie?
- 4) Představuje postup Evropské komise, která odmítá zahájit řízení o nesplnění povinnosti nebo podat k Soudnímu dvoru žalobu pro nesplnění povinnosti z důvodu jednání členského státu v rozporu s unijním právem závažné protiprávní jednání, které může být podle článku 2, čl. 4 odst. 2 a 3, čl. 6 odst. 1, článku 9, čl. 10 odst. 1, čl. 17 odst. 1 Smlouvy o Evropské unii, ve spojení s článkem 47 Listiny základních práv Evropské unie důvodem pro podání žaloby na určení mimosmluvní odpovědnosti Evropské unie podle čl. 340 druhého pododstavce SFEU, a to v případě, kdy nastaly, jako v projednávané věci, tyto situace:
 - sdělením DG EMPL/B2/DA-MAT/sk (2016), došlým italským orgánům veřejné moci dne 10. června 2016, dospěla Komise v červnu 2016 k negativnímu stanovisku ve věci EU Pilot 7779/15/EMPL, čímž avizovala zahájení řízení o nesplnění povinnosti s tím, že konstatovala neslučitelnost vnitrostátní právní úpravy týkající se služby honorárních soudců, pokud jde o opakované protiprávní uzavírání smluv na dobu určitou, nerovné zacházení při odměňování oproti řádným nebo profesionálním soudcům, dovolenou a mateřskou dovolenou, s unijním právem, přičemž předmětné řízení o nesplnění povinnosti nebylo doposud zahájeno;
 - Komise ve sdělení ze dne 21. prosince 2016 C(2016) 8600 final uvedla, že v rámci diskreční pravomoci se může rozhodnout, zda a kdy zahájí řízení o nesplnění povinnosti nebo předloží věc Soudnímu dvoru, který ve své judikatuře uznává, že občané Unie nebudou mít úspěch v soudních řízeních zahájených proti Komisi týkajících se odmítnutí Komise zahájit řízení o nesplnění povinnosti?

- 5) Bez ohledu na odpovědi na čtyři předchozí otázky, mohou být články 268, 274 a čl. 340 druhý pododstavec SFEU vykládány s ohledem na článek 2, čl. 4 odst. 2 a 3, čl. 6 odst. 1, článek 9, čl. 10 odst. 1, čl. 17 odst. 1 Smlouvy o Evropské unii, ve spojení s článkem 47 Listiny základních práv Evropské unie, v tom smyslu, že žalobu na určení mimosmluvní odpovědnosti Unie nelze vyjmout z pravomoci vnitrostátních soudů v takovém případě, o jaký jde v projednávané věci, tedy v situaci, kdy je neuplatnění unijního práva zaručujícího zásadu nezávislosti a nestrannosti soudů v rámci vnitrostátního práva považováno za jednu z příčin zjevného porušení úkolů a povinností vyplývajících z funkce „strážkyně Smluv“ ze strany Komise, jakož i diskreční pravomoci Komise rozhodnout, zda a kdy zahájí řízení o nesplnění povinnosti nebo předloží věc Soudnímu dvoru, který ve své judikatuře uznává, že občané Unie nebudou mít úspěch v soudních řízeních zahájených proti Komisi týkajících se odmítnutí Komise zahájit řízení o nesplnění povinnosti, což vede k neúčinnosti pravomoci Soudního dvora výlučně rozhodovat ve věci mimosmluvní odpovědnosti Unie?

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/88/ES ze dne 4. listopadu 2003 o některých aspektech úpravy pracovní doby (Úř. věst. 2003, L 299, s. 9).

⁽²⁾ Směrnice Rady 1999/70/ES ze dne 28. června 1999 o rámcové dohodě o pracovních poměrech na dobu určitou uzavřené mezi organizacemi UNICE, CEEP a EKOS (Úř. věst. 1999, L 175, s. 43).

**Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Landgericht Berlin (Německo) dne 22. října 2018 –
Sundair GmbH v. WV a další**

(Věc C-660/18)

(2019/C 25/25)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Landgericht Berlin

Účastníci původního řízení

Odvolatelka: Sundair GmbH

Odpůrci: WV, XU, YT, zastoupení XU a ZS

Předběžná otázka

Musí být čl. 7 odst. 1 písm. b) ve spojení s čl. 5 odst. 1 písm. c) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 261/2004 ze dne 11. února 2004, kterým se stanoví společná pravidla náhrad a pomoci cestujícím v letecké dopravě v případě odepření nástupu na palubu, zrušení nebo významného zpoždění letů a kterým se zrušuje nařízení (EHS) č. 295/91 ⁽¹⁾, vykládán v tom smyslu, že náhrady za zrušení letu náleží dotčeným cestujícím i tehdy, pokud podnik zabývající se leteckou dopravou, který má provést přepravu, nemá platnou provozní licenci ve smyslu čl. 2 písm. a) nařízení (ES) č. 261/2004, neexistence platné provozní licence byla přinejmenším jednou z příčin zrušení letu a cestující o ní v době provedení rezervace nevěděli?

⁽¹⁾ Úř. věst. 2004, L 46, s. 1.